Sáng sớm, khi ông Mặt Trời vừa thức dậy, các bạn Thỏ Trắng, Nai, Nhím, Công, Sóc đã cùng nhau nhảy múa, hát vang rất vui trong rừng:

"Đố ai đuôi ngắn, tai dài,
Chạy nhanh, nghe giỏi lại tài đào hang?
Hỏi rằng bạn ấy có ngoan,
Chạy, nghe có giỏi, đào hang có tài?..."

Một lát sau, các bạn cùng nói cười vui vẻ. Bạn Sóc giơ chiếc đuôi bông lên thành dấu hỏi, vẻ suy nghĩ rồi reo vang:

"A, mình biết là ai rồi!"

Nhím tinh nghịch vừa chạy đến bên một gốc cây, xù bộ lông gai hứng lấy những quả chín đỏ trên cành rụng xuống, vừa cười vui nói:

"Là ai nào?"

"Là Thỏ Trắng đây!" Sóc reo vang, chỉ đuôi về phía Thỏ Trắng.

Các bạn cùng cười ồ lên trêu Thỏ Trắng.

Thỏ Trắng vẻ không vui, liền cố vẫy vẫy tai, vẫy vẫy đuôi, nhưng cái đuôi ngắn ngủn chỉ khẽ động đậy được chút xíu. Các bạn thấy vậy lại càng cười to hơn, khiến Thỏ Trắng hậm hực, phóng một mạch về nhà.

Thỏ Trắng chạy như bay qua từng hàng cây, đôi tai như kéo dài ra phía sau.

Thỏ Trắng lao qua bậc cửa, thốc vào nhà, cất giọng hổn hển:

"Mẹ ơi! Mẹ ơi!"

Thỏ Mẹ đang ngồi đan trên chiếc giường bằng gỗ, vội ngẩng lên, hốt hoảng:

"Mẹ đây! Mẹ đây! Có việc gì thế con?"

Thỏ Trắng nhìn mẹ với đôi mắt hồng hồng, trong veo, nói đứt đoạn:

"Con... con chẳng thích cái đuôi ngắn. Con... cũng chẳng thích cái tai dài như thế này nữa đâu!"